

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA UOKIK W KRAKOWIE**

RKR-411-5/06/DN- /07

Kraków, dn. 07 lutego 2007 r.

DECYZJA Nr RKR - 4/2007

Stosownie do art. 28 ust. 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2005 r. Nr 244, poz. 2080ze zm) i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz.U. Nr 18, poz. 172, ze zm.),

- I. po przeprowadzeniu – na wniosek przedsiębiorcy Mateusza Surówki, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą MAT-POL z siedzibą w Szczygłowie nr 71 – postępowania antymonopolowego

działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

na podstawie art. 10 ust. 1 i 2 w związku z art. 8 ust. 1 i ust. 2 pkt 5 wymienionej na wstępie ustawy, **uznaje się działania** Gminy Bochnia, polegające na nadużywaniu pozycji dominującej na lokalnym rynku dysponowania przystankami komunikacji samochodowej w miejscowości Stanisławice, poprzez:

niewyrażenie przez Gminę Bochnia zgody na korzystanie przez przedsiębiorcę Mateusza Surówkę, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą MAT-POL z przystanku komunikacji samochodowej, zlokalizowanego **przy szkole** w miejscowości Stanisławice

za praktykę ograniczającą konkurencję, polegającą na przeciwdziałaniu ukształtowaniu się warunków niezbędnych do rozwoju konkurencji na lokalnym rynku usług regularnego przewozu osób na trasie Kraków - Stanisławice, oraz

stwierdza się zaniechanie stosowania ww. praktyki z dniem 7.09.2006 r.

poprzez udzielenie Wnioskodawcy – pismem pod sygnaturą Fn.3114/III/20/06 - zgody na korzystanie z przystanku zlokalizowanego przy szkole w Stanisławicach.

- II. po przeprowadzeniu – na wniosek przedsiębiorcy Mateusza Surówki, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą MAT-POL z siedzibą w Szczygłowie nr 71 – postępowania antymonopolowego

działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

na podstawie art. 105 § 1 k.p.a. w związku z art. 80 ww. ustawy **umarza się, postępowanie antymonopolowe** prowadzone w związku z podejrzeniem nadużywania przez Gminę Bochnia pozycji dominującej na lokalnym rynku dysponowania przystankami komunikacji samochodowej w miejscowości Stanisławice, poprzez niewyrażenie zgody na korzystanie przez przedsiębiorcę Mateusza Surówkę, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą MAT-POL z przystanku komunikacji samochodowej, zlokalizowanego **przy stacji PKP** w miejscowości Stanisławice – **jako bezprzedmiotowe.**

U z a s a d n i e n i e

W dniu 13 marca 2006 r. do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatura Urzędu w Krakowie (zwanego dalej „organem antymonopolowym”) wpłynął wniosek przedsiębiorcy Mateusza Surówki, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą MAT-POL z siedzibą w Szczygłowie nr 71 (zwanego dalej „Wnioskodawcą”) o wszczęcie postępowania antymonopolowego przeciwko Gminie Bochnia (zwaną dalej również „Gminą”).

Wnioskodawca postawił Gminie Bochnia zarzut nadużywania pozycji dominującej na lokalnym rynku dysponowania przystankami komunikacji samochodowej w miejscowości Stanisławice, poprzez niewyrażenie zgody na korzystanie z dwóch przystanków usytuowanych *przy szkole i przy stacji PKP* w miejscowości Stanisławice.

W ocenie Wnioskodawcy, powyższa odmowa stanowi rażące naruszenie prawa, bowiem żaden z przepisów *ustawy z dnia 6 września 2001 r. transporcie drogowym (t.j. Dz.U. z 2004 r. Nr 204, poz. 2088 ze zm.)* – zwanej dalej „ustawą o transporcie drogowym” – nie stanowi podstawy do niewyrażenia zgody na korzystanie z przystanków przy drogach publicznych.

Do wniosku o wszczęcie postępowania antymonopolowego Wnioskodawca załączył m.in. pismo Wójta Gminy Bochnia z dnia 12 grudnia 2005 r. (karta nr 8 w aktach sprawy), stanowiące odpowiedź na wniosek przedsiębiorcy Mateusza Surówki o wyrażenie zgody na korzystanie z ww. przystanków. Z pisma Wójta Gminy Bochnia wynika, iż nie wyraża zgody na korzystanie z przedmiotowych przystanków, ponieważ na trasie, na której są usytuowane działa już inny przewoźnik, który w pełni zabezpiecza potrzeby przewozowe pasażerów. Wnioskodawca podkreślił, iż nie można uznać tej argumentacji, ponieważ Gmina nie poparła jej badaniami potwierdzającymi okoliczność zaspokojenia lokalnych potrzeb w zakresie przewozu pasażerów.

Wnioskodawca podał również, iż w miejscowości Stanisławice w kierunku miejscowości Kłaj nie ma innych przystanków, poza przystankami zlokalizowanymi przy szkole i przy stacji PKP, a w kierunku Bochni i Krakowa znajduje się jeden przystanek, o korzystanie z którego można się ubiegać. W tym miejscu Wnioskodawca zwrócił uwagę, iż przystanki objęte wnioskiem, tj. zlokalizowane *przy szkole i przy stacji PKP* w Stanisławicach mają dla jego działalności charakter strategiczny, ponieważ znajdują się przy obiektach publicznych, cechujących się dużym przepływem osób.

Do pisma uzupełniającego wniosek o wszczęcie postępowania antymonopolowego Wnioskodawca załączył dokumenty, w oparciu o które podjął starania o uzyskanie zezwolenia na wykonywanie przewozu osób w ramach regularnej linii Kraków-Stanisławice, w postaci:

- pisma Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad z dnia 02.05.2005 r. ustalające zasady korzystania z przystanków na drodze krajowej nr 4 na odcinku Wieliczka – Bochnia (karty nr 33-34),
- pisma Powiatowego Zarządu Dróg w Bochni z siedzibą w Nowym Wiśniczu z dnia 13.07.2005 r., ustalające warunki korzystania z przystanków przy stacji PKP i przy szkole w miejscowości Stanisławice (karta nr 27)
- pisma Zarządu Powiatowych Dróg w Wieliczce z dnia 21.07.2005 r. wyrażające zgodę na korzystanie z przystanków zlokalizowanych przy drogach Powiatu Wielickiego (karty nr 30-31),

- pisma Zarządu Dróg i Komunikacji w Krakowie z dnia 26.07.2005 r. ustalające zasady korzystania z przystanków autobusowych w Krakowie (karta nr 32),
- pisma Miejskiego Przedsiębiorstwa Komunikacyjnego S.A. z dnia 27.07.2005 r. w sprawie warunków zawarcia umowy o partycypację w kosztach utrzymania przystanków komunikacji miejskiej (karta nr 29),
- wstępnej umowy z dnia 28.07.2005 r. o partycypację w kosztach utrzymania przystanków, zawartej z Zarządem Gospodarki Komunalnej w Krakowie (karta nr 28),
- postanowienia Prezydenta Miasta Krakowa z dnia 22.09.2005 r., uzgadniającego pozytywnie wydanie ww. zezwolenia (karta nr 26),
- postanowienia Starosty Bocheńskiego z dnia 22.09.2005 r., uzgadniającego pozytywnie wydanie ww. zezwolenia (karta nr 25).

Wnioskodawca przedłożył ponadto, uzyskane w wyniku Jego starań, Zezwolenie nr 1004 na wykonywanie przewozów regularnych osób w krajowym transporcie drogowym w ramach linii regularnej Kraków-Stanisławice, wydane przez Marszałka Województwa Małopolskiego w dniu 11.10.2005 r. (karta nr 19), zwane dalej „Zezwoleniem nr 1004”.

Wnioskodawca zakwalifikował odmowę Gminy Bochnia na korzystanie z przedmiotowych przystanków, jako działania przeciwdziałające ukształtowaniu się warunków niezbędnych do rozwoju konkurencji i uznał, tym samym, że są sprzeczne z art. 8 ust. 2 pkt. 5 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (*Dz. U. z 2005 r. Nr 244, poz. 2080 ze zm.*) - zwanej dalej „ustawą o ochronie (...)”.

Po uzupełnieniu wniosku oraz w wyniku analizy informacji w nim zawartych organ antymonopolowy – postanowieniem Nr RKR-131/2006 – wszczął w dniu 18 kwietnia 2006 r. postępowanie antymonopolowe, w związku podejrzeniem nadużywania przez Gminę Bochnia pozycji dominującej na lokalnym rynku dysponowania przystankami komunikacji samochodowej w miejscowości Stanisławice, poprzez niewyrażenie przez Gminę Bochnia zgody na korzystanie przez Wnioskodawcę z przystanków komunikacji samochodowej, zlokalizowanych *przy szkole* i *przy stacji PKP* w Stanisławicach, tj. ewentualnego naruszenia art. 8 ust. 2 pkt 5 ustawy o ochronie (...).

Odnosząc się do zarzutów Wnioskodawcy Gmina - w piśmie z dnia 8 maja 2006 r. (karty nr 39-41) - uznała wniosek za bezpodstawny i wniosła o wydanie decyzji nie stwierdzającej stosowania przez nią praktyk ograniczających konkurencję.

Gmina Bochnia podkreśliła, iż Wnioskodawca świadczy usługi w zakresie przewozów regularnych w krajowym transporcie drogowym na podstawie zezwolenia wydanego niezgodnie z przepisami ustawy o transporcie drogowym. Stosownie bowiem do art. 22 tej ustawy przedsiębiorca ubiegający się o wydanie zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych w krajowym transporcie drogowym winien dołączyć m.in. potwierdzenie uzgodnienia zasad korzystania z obiektów dworcowych i przystanków dokonanego z ich właścicielami lub zarządzającymi. Tymczasem, Wnioskodawca uzyskał zezwolenie na wykonywanie przewozów regularnych bez uprzedniego potwierdzenia uzgodnienia zasad korzystania z przystanków będących własnością Gminy Bochnia. Gmina zwróciła w tym miejscu uwagę, iż Zezwolenie nr 1004 wydane zostało przez Marszałka Województwa Małopolskiego w dniu 11 października 2005 r. Tymczasem z wnioskiem o potwierdzenie uzgodnienia zasad korzystania z przystanków należących do Gminy Bochnia Wnioskodawca wystąpił 7 listopada 2006 r., a zatem w czasie, gdy

posiadał już ww. zezwolenie nr 1004, wydane z naruszeniem art. 22 ustawy o transporcie drogowym.

W tym miejscu Gmina podniosła, iż niewyrażenie zgody na korzystanie przez Wnioskodawcę z przystanków objętych zakresem niniejszego postępowania nie wywołało żadnych niekorzystnych zjawisk: ani po stronie konsumentów – ponieważ linia Kraków-Stanisławice obsługiwana jest przez innych przewoźników, ani też po stronie samego Wnioskodawcy – ponieważ, pomimo nieważnego zezwolenia, wykonuje on przewozy regularne i - pomimo braku stosowanych uzgodnień - korzysta z przystanków w Stanisławicach.

Udzielając, w toku postępowania antymonopolowego, dodatkowych informacji i wyjaśnień Gmina nie uznała, jakoby w przedmiotowej sprawie nastąpiło naruszenie interesu publicznego, ponieważ sprawa ta dotyczy w swej istocie wyłącznie Wnioskodawcy, a nie szerszego kręgu uczestników rynku (karty nr 46-49 i 98-111). W ocenie Gminy - Jej działań nie można również oceniać pod kątem naruszenia interesów grupy konsumenckiej, którą stanowią mieszkańcy Stanisławic. Usługi w zakresie zbiorowego transportu osobowego na linii Kraków-Stanisławice świadczą bowiem (oprócz Wnioskodawcy) konkurencyjne firmy przewozowe.

Gmina podkreśliła, iż przedsiębiorcy, którzy wystąpili o uzgodnienie zasad korzystania z przystanków i obiektów dworcowych, a którzy jednocześnie działają zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa – takie uzgodnienia otrzymali. Natomiast Wnioskodawca, przy kompletowaniu dokumentów niezbędnych do uzyskania zezwolenia na wykonywanie regularnych przewozów na danej trasie, pominał Gminę Bochnia i z premedytacją nie dopełnił ciężącego na nim obowiązku. Uzyskane w ten sposób Zezwolenie nr 1004 zostało – zdaniem Gminy – wydane niezgodnie z przepisami ww. ustawy o transporcie drogowym, tym samym działalność przedsiębiorcy na podstawie wadliwego zezwolenia jest również sprzeczna z prawem. Gmina podkreśliła, iż sytuacja nieprzestrzegania i rażącego łamania prawa nie może być podstawą do wymuszania na niej pozytywnych uzgodnień korzystania z przystanków. W celu udokumentowania swojego stanowiska Gmina przedłożyła m.in. kopię pisma z dnia 10 lipca 2006 r. (karty nr 103-105) skierowanego do Marszałka Województwa Małopolskiego w sprawie wznowienia postępowania zakończonego wydaniem Zezwolenia nr 1004 lub ewentualnego cofnięcia tego Zezwolenia. Przedłożyła również odpowiedź na powyższe pismo (karta nr 106), w której Marszałek Województwa Małopolskiego stwierdził, iż Zezwolenie nr 1004 wydane zostało zgodnie z przepisami ustawy o transporcie drogowym. Jednocześnie poinformował, iż w związku z wygaśnięciem terminu uzgodnień zasad korzystania z przystanku *przy szkole*, wydanych przez Powiatowy Zarząd Dróg w Bochni z/s w Nowym Wiśniczu, przewidywane jest przeprowadzenie stosownej kontroli, a w razie nie przedłożenia przez Wnioskodawcę wymaganych dokumentów – Zezwolenie zostanie cofnięte.

Polemizując ze stanowiskiem Gminy (karty nr 68-79, 88-94) Wnioskodawca zwrócił uwagę, iż prowadzi swą działalność w sposób legalny, na podstawie Zezwolenia nr 1004, które jest prawomocną decyzją Marszałka Województwa Małopolskiego. Wnioskodawca podniósł, iż przedmiotem niniejszego postępowania antymonopolowego jest w istocie ustalenie zasadności i prawnych przesłanek odmowy uzgodnienia korzystania z dwóch, wyżej wskazanych przystanków w sytuacji, gdy zgodnie z utrwaloną linią orzeczniczą, rola gminy winna ograniczać się jedynie do organizacji i administrowania przystankami, a nie wytyczania tras czy też rozkładów jazdy. W tym rozumieniu gmina, zabraniając zatrzymywania się na niektórych przystankach (zwłaszcza na dworcach, przy

gmachach publicznych i innych uczęszczanych miejscach) dyskryminuje niektórych przedsiębiorców i zakłóca wolną konkurencję.

W ocenie Wnioskodawcy, przedmiotowa sprawa ma charakter publicznoprawny, ponieważ skutkiem odmowy Gminy jest ograniczenie ilości przewoźników, co na lokalnym rynku jest z pewnością zjawiskiem niekorzystnym. W tym miejscu Wnioskodawca podkreślił, iż Gmina nie przeprowadziła żadnych badań, pozwalających na stwierdzenie, iż potrzeby przewozowe są lokalnie w pełni zaspokojone. Jako kontrargument Wnioskodawca przedłożył:

- pismo Dyrektora Zespołu Szkół w Niepołomicach z dnia 23.03.2006 r. skierowane do Starosty Bocheńskiego w sprawie wyznaczenia dodatkowych przystanków na trasie Niepołomice-Stanisławice (karta nr 127),
- pismo mieszkańców Stanisławic z dnia 14.03.2006 r. skierowane do Starosty Bocheńskiego w sprawie uruchomienia dodatkowych przystanków dla busów w Stanisławicach (karta nr 123),
- listę podpisów osób popierających ww. prośbę (karty nr 119-121),
- apel mieszkańców Stanisławic z dnia 28.08.2006 r. w sprawie przywrócenia przystanku *przy szkole* wraz z podpisami (karty nr 145-166)

Dodatkowo, Wnioskodawca zarzucił Gminie Bochnia, iż w zamian za udzielenie zgody na korzystanie z ww. przystanków zażądała wpłacenia po 3.000 zł. za 1 przystanek, co stanowi razem 6.000 zł. Na dowód powyższego Wnioskodawca przedłożył kasetę magnetofonową z nagraniem Jego rozmowy przeprowadzonej w Urzędzie Gminy. Tymczasem – jak pokreślił Wnioskodawca - zgodnie z treścią art. 22 ust.1 ustawy o transporcie drogowym uzyskane przez przewoźnika potwierdzenie uzgodnienia zasad korzystania z przystanków nie może z tego tytułu powodować nakładania na niego żadnych opłat.

Odnośnie dowodu w postaci nagrania na taśmie magnetofonowej organ antymonopolowy, pismem z dnia 18.08.2006 r. (karty nr 115-116), poinformował strony, iż nie może być ono uznane za dowód w niniejszej sprawie z uwagi na dokonanie nagrania bez zgody osób nagrywanych. Działając zatem stosownie do treści art. 308 k.p.c. w związku z art. 298 k.p.c. oraz art. 81 ustawy o ochronie (...) – organ antymonopolowy uznał, iż przy rozstrzygnięciu w przedmiotowym postępowaniu antymonopolowym, nie będzie brał pod uwagę powyższego nagrania.

Odpowiadając na wezwanie organu antymonopolowego Gmina – pismem z dnia 24 sierpnia 2006 r. (karty nr 142-143) wyjaśniła, iż z tytułu korzystania z przystanków w Stanisławicach – nie pobiera żadnych opłat. Jednocześnie Gmina poinformowała, iż jeden z przewoźników działających na terenie Stanisławic, dokonał w 2004 r. darowizny na rzecz Gminy Bochnia w wysokości 6.000 zł z przeznaczeniem na zakup wiat przystankowych na terenie Gminy. W tym samym roku inny przewoźnik zakupił za 3.000 zł wiatę przystankową, którą przekazał tytułem darowizny na rzecz Gminy. Wiata ta została umieszczona przy drodze powiatowej na przystanku *przy stacji PKP* w Stanisławicach.

W tym samym piśmie Gmina Bochnia podała, iż w miejscowości Stanisławice zarządza dwoma przystankami lokalizowanymi *przy szkole* i *przy kaplicy*, natomiast przystanek *przy stacji PKP* usytuowany jest przy drodze powiatowej.

W toku zbierania materiału dowodowego organ antymonopolowy wezwał Wnioskodawcę o wyjaśnienie, dlaczego w sytuacji, gdy Gmina Bochnia – w dniu 12.12.2005 r. - nie wyraziła zgody na korzystanie z przystanków *przy szkole* i *przy stacji PKP* wystąpił z takim samym wnioskiem do innego organu, tj. do Powiatowego Zarządu

Dróg. Wnioskodawca odpowiedział, iż żaden z tych organów nie poinformował go, iż nie posiada uprawnień do dysponowania obydwoma przystankami (karta nr 136).

Z uwagi na konieczność jednoznacznego ustalenia właścicieli bądź zarządzających przystankami objętymi zakresem prowadzonego postępowania organ antymonopolowy wystąpił do Powiatowego Zarządu Dróg w Bochni z/s w Nowym Wiśniczu (zwanego dalej „Powiatowym Zarządem Dróg”) o wyjaśnienie, czy w dacie wystawienia Wnioskodawcy uzgodnienia warunków korzystania z przystanków zlokalizowanych w Stanisławicach *przy stacji PKP i przy szkole*, tj. w dniu 13.07.2005 r. – posiadał prawo do dysponowania tymi przystankami. W odpowiedzi, Powiatowy Zarząd Dróg wyjaśnił, iż powyższe uzgodnienie wydano zgodnie z przepisami ustawy o transporcie drogowym i na prośbę Wnioskodawcy. Uzgodnienie wydano na rok 2005, a pismem z dnia 5.07.2006 r. potwierdzono aktualność uzgodnienia, przy czym wykreślono przystanek *przy szkole*, ponieważ usytuowany jest przy drodze gminnej (karty nr 167-168).

Uwzględniając, iż zgodnie z wnioskiem o wszczęcie przedmiotowego postępowania antymonopolowego, jest ono prowadzone pod zarzutem odmowy przez Gminę Bochnia udzielenia zgody na korzystanie z przystanków zlokalizowanych w Stanisławicach *przy szkole i przy stacji PKP*. a także biorąc pod uwagę, iż w świetle zebranych dowodów przystanek *przy stacji PKP* podlega Powiatowemu Zarządowi Dróg w Bochni, a nie Gminie Bochnia - organ antymonopolowy, pismem z dnia 15 września 2006 r. wystąpił do Wnioskodawcy o wskazanie, czy w świetle powyższych ustaleń dokona zmiany postawionych we wniosku zarzutów.

Odpowiadając na wezwanie (karta nr 169) Wnioskodawca podtrzymał swoje stanowisko i wniósł o kontynuowanie postępowania antymonopolowego pod dotychczasowym zarzutem. Jednocześnie poinformował, iż przy stacji PKP w Stanisławicach znajdują się dwa przystanki: jeden przy drodze gminnej, drugi przy drodze powiatowej, a wnioskiem o wszczęcie postępowania antymonopolowego został objęty przystanek przy drodze gminnej, określony przez Wnioskodawcę jako usytuowany przy skrócie w prawo na drogę gminną.

Pismem z dnia 12.10.2006 r. (karty nr 173-181) Gmina Bochnia zaprzeczyła jakoby przy stacji PKP znajdował się przystanek do niej należący. Gmina podtrzymała swoje stanowisko twierdząc, iż w miejscowości Stanisławie dysponuje dwoma przystankami tj., zlokalizowanym *przy szkole* na wysokości działki nr 798 oraz *przy kaplicy* na wysokości działki nr 470. W Stanisławicach funkcjonuje jeszcze jeden przystanek zlokalizowany *przy stacji PKP*, który znajduje się przy drodze powiatowej i jako taki podlega pod Powiatowy Zarząd Dróg w Bochni. Jednocześnie Gmina podała, iż Wnioskodawca nie korzysta z przystanku *przy stacji PKP*, pomimo, że posiada - wydane przez Powiatowy Zarząd Dróg - zezwolenie. Zatrzymuje się natomiast nielegalnie w innym miejscu, tj. na skrzyżowaniu drogi gminnej z drogą powiatową, na części skrzyżowania należącej do Gminy, gdzie ustawił, bez stosownej zgody, znak informacyjny przystanku. Do powyższego oświadczenia dołączyła m.in. kopię skierowanego do niej przez Powiatowy Zarząd Dróg pisma z dnia 05.07.2006 r., z którego wynika, iż przystanek *przy szkole* nie podlega pod Powiatowy Zarząd Dróg, ponieważ zlokalizowany jest w ciągu drogi gminnej. Powiatowy Zarząd Dróg poinformował, iż w dniu 19.12.2005 r., wydał Wnioskodawcy kolejne - obowiązujące do 31.12.2006 r. - uzgodnienia, obejmujące już tylko jeden przystanek *przy stacji PKP*. Do swojego pisma, Gmina dołączyła ponadto wyrys z mapy ewidencyjnej miejscowości Stanisławie z zaznaczonymi miejscami usytuowania przystanków *przy szkole, przy kaplicy i przy stacji PKP*.

Pismem z dnia 21.11.2006 r. (karty nr 184-185) Wnioskodawca poinformował organ antymonopolowy, iż Gmina Bochnia pozytywnie rozpatrzyła Jego wnioski o korzystanie z przystanków w Stanisławicach. W związku z tym wniósł o stwierdzenie, iż dotychczasowe działania Gminy Bochnia naruszały w przeszłości przepisy ustawy o ochronie (...).

Również Gmina Bochnia, pismem z dnia 24 listopada 2006 r. (karty nr 188-194) poinformowała, że udzieliła Wnioskodawcy zgody na korzystanie z przystanków. Gmina podała, iż na wniosek mieszkańców Stanisławic odbyła się wizja lokalna z udziałem przedstawicieli Gminy Bochnia, Komendy Powiatowej Policji w Bochni, sołtysa Stanisławic oraz Wnioskodawcy, w wyniku której Gmina Bochnia, pismem z dnia 27.09.2006 r. (karta nr 191), wyraziła zgodę na korzystanie przez Wnioskodawcę z przystanków dla linii przewozowej Kraków-Stanisławice, usytuowanych:

- przy posesji nr 107 i 94 naprzeciwko kaplicy (droga do sklepu w kierunku szkoły),
- przy posesji nr 370 (odcinek drogi od szkoły w kierunku Kłaja).

Jednocześnie, Gmina Bochnia wniosła o umorzenie przedmiotowego postępowania antymonopolowego jako bezprzedmiotowego.

Odpowiadając na wezwanie organu antymonopolowego do wyjaśnienia, który z przystanków objętych ww. zgodą z dnia 27.09.2006 r. jest przystankiem *przy szkole* – strony postępowania przedstawiły sprzeczne stanowiska.

Wnioskodawca Mateusz Surówka – pismem z dnia 6.12.2006 r. (karta nr 198) – stwierdził, iż przystanek określony w ww. zgodzie jako przystanek *przy posesji nr 370* jest tym samym, który we wniosku o wszczęcie postępowania antymonopolowego został nazwany przystankiem *przy szkole*. Jednocześnie, ostateczne rozstrzygnięcie w przedmiotowej sprawie Wnioskodawca pozostawił organowi antymonopolowemu.

Z kolei Gmina Bochnia, w piśmie z dnia 8.12.2006 r. (karty nr 199-201) oświadczyła, że przystanek *przy posesji nr 370* to nowoutworzony przystanek. Podała również, iż po wspomnianej wyżej wizji lokalnej, Wnioskodawca nie występował o udzielenie zgody na korzystanie z przystanku *przy szkole*. Jednocześnie, Gmina Bochnia wniosła ponownie o umorzenie postępowania antymonopolowego, jako bezprzedmiotowego.

Kolejne stanowisko w powyższej kwestii Wnioskodawca przedłożył w dniu 18.12.2006 r. (karta nr 202). Wyżej wskazane pismo potwierdziło okoliczność uzgodnienia i otrzymania uprawnienia do korzystania z przystanków usytuowanych w miejscowości Stanisławice. Jednocześnie Wnioskodawca podał, iż dotychczasowa praktyka stosowana przez Gminę Bochnia dawała podstawę do wszczęcia przedmiotowego postępowania antymonopolowego. W związku z czym wniósł o wydanie decyzji uznającej działania Gminy Bochnia za praktykę ograniczającą konkurencję i nakazującą jej zaniechanie.

Pismem z dnia 20 grudnia 2006 r. (karty nr 203-204) organ antymonopolowy zawiadomił strony o zakończeniu zbierania materiału dowodowego w sprawie i możliwości zapoznania się z aktami postępowania. Z możliwości tej skorzystała - w dniu 4.01.2007 r. - Gmina Bochnia, w następstwie czego przedłożyła pismo z dnia 7 września 2006 r. (karta nr 218), z którego wynika, iż wyraża zgodę na korzystanie przez Wnioskodawcę z przystanków w Stanisławicach, w tym z przystanku *przy szkole*. Jednocześnie Gmina ponowiła wniosek o uznanie przedmiotowego postępowania antymonopolowego jako bezprzedmiotowego i o jego umorzenie.

Biorąc pod uwagę, iż ww. pismo Gminy Bochnia z dnia 7 września 2006 r. zostało przedłożone po zakończeniu zbierania materiału dowodowego, oraz uwzględniając, iż treść tego pisma wnosi nowe, nieujawnione w toku postępowania informacje, mające istotny

wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, organ antymonopolowy – celem włączenia ww. pisma Gminy Bochnia do akt sprawy – otworzył na nowo postępowanie dowodowe, o czym zawiadomił strony pismem z dnia 9 stycznia 2007 r. (karty nr 220-221). Jednocześnie organ antymonopolowy wezwał strony do ustosunkowania się do nowych, wyżej wskazanych okoliczności.

Odpowiadając na wezwanie Wnioskodawcy, pismem z dnia 16 stycznia 2007 r. (karta nr 222) przyznał, iż uzyskał od Gminy Bochnia zgodę na korzystanie z przystanku zlokalizowanego *przy szkole* w Stanisławicach. Wniósł równocześnie o stwierdzenie stosowania przez Gminę Bochnia zarzucanej jej praktyki ograniczającej konkurencję do czasu wydania zgody na korzystanie z ww. przystanku oraz stwierdzenie zaniechania jej stosowania.

Polemizując ze stanowiskiem Wnioskodawcy – Gmina Bochnia, pismem z dnia 30 stycznia 2007 r. (karty nr 225-227) podtrzymała swoje pierwotne stanowisko uznając, iż w przedmiotowej sprawie brak jest podstaw do uwzględnienia wniosku przedsiębiorcy Mateusza Surówki z uwagi na naruszenia lub zagrożenia interesu publicznego.

Pismem z dnia 25 stycznia 2007 r. (karty nr 223-224) organ antymonopolowy zawiadomił strony o ponownym zakończeniu zbierania materiału dowodowego w sprawie i możliwości zapoznania się z jej aktami. Żadna ze stron nie skorzystała z tej możliwości.

W toku przedmiotowego postępowania organ antymonopolowy ustalił, co następuje:

Gmina Bochnia jest jednostką samorządu terytorialnego i działa na podstawie przepisów *ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, ze zm.)* Zgodnie z art. 2 ust. 2 tej ustawy Gmina Bochnia posiada osobowość prawną.

Wnioskodawca, działający jednoosobowo pod nazwą MAT-POL, jest przedsiębiorcą wpisanym do Ewidencji Działalności Gospodarczej prowadzonej przez Wójta Gminy Biskupice pod numerem 1078/2004 (karta nr 21). Przedmiotem jego działalności jest m.in. transport lądowy pasażerski. Wnioskodawca świadczy usługi transportowe w ramach regularnych przewozów osób od dnia 1 listopada 2004 r., na trasach:

1. Kraków-Stanisławice,
2. Kraków-Kłaj,
3. Kraków-Lipnica Dolna,
4. Kraków-Brzesko,
5. Kraków-Iwkowa,
6. Kraków-Tymbark,
7. Kraków-Rozdziele.

Zgodnie z treścią art. 18 ust. 1 ustawy o transporcie drogowym wykonywanie regularnych przewozów w transporcie krajowym wymaga uzyskania zezwolenia. Przedsiębiorca zamierzający prowadzić tego rodzaju działalność gospodarczą winien złożyć stosowny wniosek do właściwego organu. Gdy zasięg przewozów wykracza poza obszar co najmniej jednego powiatu, jednocześnie nie wykraczając poza obszar województwa – jak w przypadku Wnioskodawcy – organem właściwym do przyjęcia i rozpatrzenia takiego wniosku jest marszałek województwa (art. 18 ust. 1 pkt 1f ww. ustawy o transporcie drogowym).

Istotnymi elementami wniosku o wydanie zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych – zgodnie z treścią art. 22 ust. 1 ww. ustawy – są m.in.:

- rozkład jazdy uwzględniający przystanki, godziny odjazdów, długość linii komunikacyjnej oraz odległość między przystankami;
- potwierdzenie uzgodnień zasad korzystania z obiektów dworcowych i przystanków, dokonanego z ich właścicielami lub zarządzającymi.

Realizując wyżej wskazany obowiązek Wnioskodawca wystąpił do właścicieli przystanków zlokalizowanych na linii przewozowej Kraków – Wieliczka – Stanisławice o udzielenie zezwolenia na korzystanie z nich oraz określenie zasad (warunków) tego korzystania.

W ten sposób Wnioskodawca uzyskał stosowne zezwolenia w postaci.:

- zezwolenia Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad na korzystanie z przystanków na drodze krajowej nr 4 na odcinku Wieliczka-Bochnia (karty nr 33-34),
- zezwolenia Zarządu Powiatowych Dróg w Wieliczce na korzystanie z przystanków usytuowanych na drogach Powiatu Wielickiego (karty nr 30-31),
- zezwolenia Zarządu Dróg i Komunikacji w Krakowie na korzystanie z przystanków autobusowych w Krakowie (karta nr 32).

W celu uzyskania zgody na korzystanie z przystanków w Stanisławicach, określanych jako *przy szkole* i *przy stacji PKP*, Wnioskodawca wystąpił do Starosty Bocheńskiego pismem z dnia 7 czerwca 2005 r. (karta nr 137). Wniosek ten przekazano, zgodnie z właściwością, do Powiatowego Zarządu Dróg w Bochni z siedzibą w Nowym Wiśniczu (zwanego dalej „Powiatowym Zarządem Dróg”), który pismem z dnia 13 lipca 2005 r. (karta nr 138) rozpatrzył wniosek pozytywnie i ustalił warunki korzystania z ww. przystanków, a także podał datę ich ważności do 31 grudnia 2005 r.

Uzyskanie tego uzgodnienia oraz innych, wyżej wskazanych, umożliwiło Wnioskodawcy zwrócenie się do Marszałka Województwa Małopolskiego o wydanie zezwolenia na wykonywanie regularnych przewozów osób w krajowym transporcie drogowym na wyżej wskazanej linii. Zezwolenie to zostało wydane w dniu 11 października 2005 r. pod nr 1004, z datą ważności do 10 października 2010 r. (karta nr 19).

Z uwagi na upływający, w dniu 31.12.2005 r., termin ważności zgody na korzystanie z przystanków *przy szkole* i *przy stacji PKP* w Stanisławicach – Wnioskodawca, pismem z dnia 7.11.2005 r. (karta nr 139) zwrócił się kolejny raz o potwierdzenie uzgodnień zasad korzystania z tych przystanków. Tym razem wniosek skierował do Gminy Bochnia. Wobec braku odpowiedzi na powyższe Wnioskodawca, pismem z dnia 12.12.2005 r. (karta nr 140), ponowił wniosek. W tym samym dniu Gmina Bochnia, pismem pod sygnaturą Fn.3114/III/15/05 (karta nr 8), nie wyraziła zgody na korzystanie przez Wnioskodawcę z przystanków *przy szkole* i *przy stacji PKP* w Stanisławicach. Jednocześnie, Gmina Bochnia podała, iż występując do Marszałka Województwa Małopolskiego o wydanie zezwolenia na uruchomienie regularnej linii na trasie Kraków-Wieliczka-Stanisławice Wnioskodawca nie przedłożył Jej zgody na korzystanie z ww. przystanków, a zatem – zezwolenia takiego nie powinien otrzymać. Gmina poinformowała również, iż w przypadku stwierdzenia faktu korzystania przez Wnioskodawcę z przedmiotowych przystanków – wystąpi do stosownych organów o wyegzekwowanie obowiązującego prawa.

Tego samego dnia, tj. 12.12.2005 r. Wnioskodawca zwrócił się o udzielenie zgody na korzystanie z ww. przystanków – tym razem do Powiatowego Zarządu Dróg, który

odpowiadając na powyższe uzgodnił warunki korzystania tylko z jednego przystanku tj. przystanku usytuowanego *przy stacji PKP* (pismo z dnia 19.12.2005 r., karta nr 168).

W okresie, w którym Wnioskodawca występował o uzyskanie zgody na korzystanie z przystanków w Stanisławicach, w miejscowości tej funkcjonowały trzy przystanki, a mianowicie: *przy szkole*, *przy stacji PKP* i *przy kaplicy*. Dwa pierwsze były przedmiotem zainteresowania Wnioskodawcy i zostały ujęte we wniosku o wszczęcie postępowania antymonopolowego.

Materiał dowodowy zebrany w sprawie jednoznacznie wskazuje, iż przystanek *przy kaplicy* należy do Gminy Bochnia. Natomiast, odnośnie podmiotów uprawnionych do dysponowania przystankami *przy szkole* i *przy stacji PKP* w toku postępowania dostarczano sprzeczne informacje. I tak, ustalając dysponentów przedmiotowych przystanków organ antymonopolowy analizował następujące dokumenty:

- pismo Powiatowego Zarządu Dróg z dnia 13.07.2005 r. (karta nr 138) udzielające Wnioskodawcy zgody na korzystanie z przystanków *przy szkole* i *przy stacji PKP* – z czego wynika, iż organ ten zarządza obydwoma przystankami;
- pismo Gminy Bochnia dnia 12.12.2005 r. (karta nr 8) odmawiające wyrażenia zgody na korzystanie przez Wnioskodawcę z ww. przystanków – co sugeruje, że to właśnie Gmina ma prawo do dysponowania przystankami *przy szkole* i *przy stacji PKP*;
- pismo Gminy Bochnia z dnia 08.05.2006 r. (karta nr 39) skierowane do organu antymonopolowego, w którym oświadcza, iż przystanek *przy szkole* usytuowany jest przy drodze gminnej, natomiast przystanek *przy stacji PKP* – przy drodze powiatowej – co z kolei oznacza, iż do Gminy Bochnia należy jedynie przystanek *przy szkole*;
- pismo Gminy Bochnia z dnia 10.07.2006 r. (karta nr 83) skierowane do organu antymonopolowego, w którym Gmina stwierdza, iż jest zarządcą publicznej drogi gminnej, przy której usytuowane są przystanki *przy szkole* i *przy stacji PKP* – co oznacza, że Gmina Bochnia dysponuje nie jednym, lecz dwoma ww. przystankami;
- pismo Powiatowego Zarządu Dróg z dnia 23.08.2006 r. (karta nr 167) skierowane do organu antymonopolowego, w którym Zarząd przyznał, iż wydał Wnioskodawcy zgodę na korzystanie z dwóch ww. przystanków z terminem do końca roku 2005 (pismo z dnia 13.07.2006 r. - przyp. UOKiK) oraz, że potwierdził aktualność powyższego uzgodnienia w dniu 5.07.2006 r. z wyłączeniem przystanku *przy szkole*, jako należącego do Gminy Bochnia,
- pismo Gminy Bochnia z dnia 24.08.2006 r. (karta nr 142) skierowane do organu antymonopolowego, w którym Gmina oświadcza, iż zarządza przystankiem *przy szkole*, natomiast przystanek *przy stacji PKP* zlokalizowany jest przy drodze powiatowej – co oznacza, że Gmina Bochnia może dysponować jedynie przystankiem *przy szkole*.

Biorąc powyższe pod uwagę oraz uwzględniając wyjaśnienia złożone przez strony w toku postępowania organ antymonopolowy ustalił, iż dysponentem przystanków *przy szkole* i *przy stacji PKP* w Stanisławicach był pierwotnie, tj. do dnia 31.12.2003 r. - Powiatowy Zarząd Dróg w Bochni.

Zgodnie z § 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 lipca 2003 r. w sprawie ustalenia granic, zmiany nazw i siedzib władz niektórych gmin i miast oraz

nadania miejscowościom statusu miasta (Dz.U. Nr 134, poz. 1248) miejscowość Stanisławice została, z dniem 1.01.2004 r., włączona do obszaru Gminy Bochnia. Od tej daty Gmina Bochnia uzyskała prawo do dysponowania przystankiem *przy szkole*. Natomiast przystanek *przy stacji PKP* pozostał w gestii Powiatowego Zarządu Dróg.

Usługi w zakresie zbiorowego przewozu osób w miejscowości Stanisławice, oprócz Wnioskodawcy, świadczy trzech innych przedsiębiorców, tj.:

- Marta Półtorak działająca pod firmą „TRANS-BUS”,
- Bolesława Domoń prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą „Firma Przewozowa”,
- Rejonowe Przedsiębiorstwo Komunikacyjne Sp. z o.o. w Bochni.

Na trasie Kraków-Stanisławice, oprócz Wnioskodawcy, prowadzony jest regularny przewóz osób przez dwóch z ww. przedsiębiorców tj. przez Martę Półtorak oraz przez Bolesława Domoń. Przystanek końcowy trasy obsługiwanej przez konkurentów Wnioskodawcy jest usytuowany we wschodniej dzielnicy Krakowa – Nowej Hucie. Wnioskodawca jako jedyny przewoźnik zapewnia dowóz osób do Centrum Krakowa.

Wyżej wymienieni przewoźnicy – z wyjątkiem Wnioskodawcy – otrzymali od Gminy Bochnia uzgodnienia zasad korzystania z obiektów dworcowych i przystanków będących własnością tej Gminy w następujących okresach:

- Marta Półtorak – 18 sierpnia 2004 r. i 8 sierpnia 2005 r.,
- Bolesław Domoń – 29 września 2004 r. i 3 sierpnia 2005 r.

Natomiast, Rejonowe Przedsiębiorstwo Komunikacyjne Sp. z o.o. w Bochni korzysta z gminnych przystanków na podstawie Umowy użyczenia zawartej z Gminą Bochnia w dniu 26.06.1998 r.

W toku prowadzonego postępowania antymonopolowego Wnioskodawca podjął starania o utworzenie w Stanisławicach dodatkowych przystanków. Działania te podjął w związku ze zgłoszeniami konsumentów w postaci:

- listy podpisów pod prośbą o uruchomienie nowych przystanków, zawierającej łącznie 99 pozycji (karty nr 119-121),
- pisma mieszkańców Stanisławic z dnia 6.03.2006 r. skierowanego do Starosty Bocheńskiego z prośbą o utworzenie trzech nowych przystanków, wraz z propozycją ich lokalizacji (kart nr 123),
- pisma Dyrektora Zespołu Szkół w Niepołomicach z dnia 23.03.2006 r. (karta nr 127) skierowane do Starosty Bocheńskiego z prośbą o wyznaczenie przystanków na trasie Stanisławice-Niepołomice (przez Niepołomice przebiega linia Stanisławice Kraków – przyp. UOKiK)

Uwzględniając apel mieszkańców Stanisławice Gmina Bochnia, pismem z dnia 7.09.2006 r., wyraziła zgodę na korzystanie przez Wnioskodawcę z przystanków „...w ilości wnioskowanej, niezbędnej do obsługi ruchu osobowego ze Stanisławic do Krakowa...” (karta nr 218). Przywołane wyżej pismo nie wskazuje poszczególnych przystanków. Jak wynika z oświadczeń stron (karty nr 216 i nr 222) – powyższa zgoda na korzystanie z przystanków w Stanisławicach obejmuje przystanek *przy szkole*.

W dniu 18.09.2006 r. w Stanisławicach została przeprowadzona wizja lokalna z udziałem Wnioskodawcy, Sołtysa Stanisławic, przedstawicieli Gminy Bochnia i lokalnej Policji, której celem było wyznaczenie miejsc na usytuowanie przystanków. Efektem wizji terenowej było utworzenie przy gminnych drogach dwóch nowych przystanków. W wyniku powyższego w miejscowości Stanisławice funkcjonują w chwili obecnej następujące przystanki:

1. przy stacji PKP (przy posesji nr 316)→ należący do Powiatowego Zarządu Dróg w Bochni,

oraz pozostające pod zarządem Gminy Bochnia przystanki:

2. przy kaplicy (przy posesji nr 94),
3. przy szkole (przy posesji nr 798)→ objęty zakresem wniosku o wszczęcie postępowania antymonopolowego,

w tym przystanki nowoutworzone:

4. przy posesji nr 107,
5. przy posesji nr 370 (odcinek drogi od szkoły w kierunku Kłaja).

Pismem z dnia 20.09.2006 r. (karta nr 193) Wnioskodawca zwrócił się do Gminy Bochnia o ustalenie zasad korzystania z dotychczasowo funkcjonujących przystanków przy kaplicy (posesja nr 94) oraz przy stacji PKP (posesja nr 316), a także przystanków nowoutworzonych, położonych przy posesji nr 107 i nr 370.

Odpowiadając na powyższe Gmina Bochnia, pismem z dnia 27.09.2006 r. (karta nr 191), udzieliła Wnioskodawcy zgody na korzystanie z przystanków usytuowanych przy posesjach nr 94, 107 i 370. Odnośnie przystanku przy stacji PKP (przy posesji nr 316) Gmina poinformowała Wnioskodawcę, iż stosowny wniosek winien być skierowany do Powiatowego Zarządu Dróg.

Mając na uwadze powyższe ustalenia organ antymonopolowy zważył, co następuje:

Interes publiczny.

Art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie (...) ogranicza zastosowanie jej przepisów wyłącznie do podejmowanej w interesie publicznym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów. Warunkiem koniecznym do uruchomienia procedur i zastosowania instrumentów określonych w ustawie jest zatem, aby działania przedsiębiorców – którym zarzucono naruszenie jej przepisów – stanowiły potencjalne zagrożenie interesu publicznego, nie zaś jednostki lub grupy. Takie stanowisko konsekwentnie prezentuje Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dawniej Sąd Antymonopolowy). W wyroku z dnia 27.06.2001 r. (sygn. akt XVII Ama 92/00) Sąd stwierdził, że „*Interes publiczny w postępowaniu administracyjnym nie jest pojęciem jednolitym i stałym. W każdej sprawie winien on być ustalony i konkretyzowany co do swych wymagań. Organ administracji – Prezes Urzędu winien być w toku postępowania i przy wydawaniu decyzji rzecznikiem tego interesu, albowiem wynika to z jego zadań w strukturze administracji publicznej – art. 7 k.p.a. Publiczny znaczy dotyczący ogółu, dotyczący ogółu a nie jednostki, czy też określonej grupy. A zatem podstawą do zastosowania przez Prezesa Urzędu przepisów ustawy antymonopolowej winno być uprzednie stwierdzenie, że został naruszony interes publicznoprawny, a nie interes prawny jednostki czy też grupy*”.

Podobnie na temat interesu publicznego Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wypowiedział w wielu innych wyrokach, np. z dnia 30.05.2001 r. (sygn. akt XVII Ama 80/00), z dnia 4.07.2001 r. (sygn. akt XVII Ama 108/00), z dnia 6.06.2001 r. (sygn. akt XVII Ama 78/00).

Powyższe stanowisko znalazło również potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który w uzasadnieniu wyroku z dnia 29.05.2001 r. (sygn. akt I CKN 1217/98) stwierdził, że „*ustawa antymonopolowa ma charakter publicznoprawny. Ingeruje, gdy w wyniku pewnych ogólnych zjawisk zagrożona jest sama instytucja konkurencji*”. W uzasadnieniu do wyroku z dnia 26.02.2004 r. (sygn. akt III SK 2/04) Sąd

Najwyższy dodał, iż naruszenie indywidualnego interesu, nie wyklucza dopuszczalności równoczesnego uznania, że dochodzi do naruszenia publicznego zbiorowego interesu, jeżeli indywidualne pogwałcenie przepisów ustawy mogłoby w jakikolwiek sposób prowadzić do ustanowienia lub utrwalenia monopolistycznych praktyk rynkowych, które wywołują skutki na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

W okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy działania Gminy Bochnia – dysponującej w dacie wszczęcia postępowania - dwoma z trzech przystanków zlokalizowanych w strategicznych punktach Stanisławic, a w dacie niniejszej decyzji – czterema z pięciu funkcjonujących tam przystanków, wywierają skutki na uczestników lokalnego rynku przewozu osób, tj. Wnioskodawcę oraz wszystkich jego faktycznych i potencjalnych konkurentów. Ostatecznie skutki działań Gminy mogą odczuć również konsumenci, tj. wszyscy pasażerowie korzystający z usług lokalnych przewoźników.

Organ antymonopolowy – przeciwnie do stanowiska Gminy Bochnia - uznał, iż pomimo, że żądającym wszczęcia postępowania antymonopolowego w niniejszej sprawie jest pojedynczy przedsiębiorca, który - stosownie do art. 84 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie (...) – wykazał swój interes prawny, działania organu antymonopolowego ukierunkowane są na ochronę konkurencji, rozumianej jako nieograniczony i równy dla wszystkich zainteresowanych przedsiębiorców dostęp do rynku przewozowego.

Gmina jako strona postępowania antymonopolowego.

Zakazy przewidziane w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów odnoszą się wyłącznie do działań podejmowanych przez przedsiębiorców lub ich związki.

Zgodnie z art. 4 pkt 1 lit. a) ustawy, pod pojęciem „przedsiębiorca” rozumie się przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. Prawo działalności gospodarczej (Dz.U. nr 101, poz. 1178 ze zm.) – obecnie przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. nr 173, poz. 1807) – a także m.in. osobę prawną **organizującą lub świadczącą usługi o charakterze użyteczności publicznej**, które nie są działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów ustawy o działalności gospodarczej.

Stosownie do art. 7 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, do zadań własnych gminy należy zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty. Zadania własne obejmują sprawy m.in. gminnych dróg, ulic i organizacji ruchu drogowego (art. 7 ust. 1 pkt 2 tej ustawy) oraz lokalnego transportu zbiorowego (art., 7 ust. 1 pkt 4).

W ramach realizacji tych zadań, na podstawie art. 19 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (t.j. Dz.U. z 2004 r. Nr 204, poz. 2086, ze zm.) Wójt Gminy Bochnia, jako organ lokalnej jednostki samorządu terytorialnego, jest zarządcą dróg gminnych, znajdujących się w granicach administracyjnych Gminy.

Zgodnie z art. 9 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym, zadania własne określone w art. 7 ust. 1, służące zaspokojeniu zbiorowych potrzeb ludności w drodze świadczenia usług powszechnie dostępnych, stanowią zadania użyteczności publicznej.

Chociaż w ustawie brak jest legalnej definicji pojęcia użyteczności publicznej, to niewątpliwie pewną wskazówkę w tej materii stanowić może przepis art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej (Dz. U. z 1997 r. nr 9, poz. 43 ze zm.), na mocy którego gospodarka komunalna obejmuje w szczególności zadania o charakterze użyteczności publicznej, których celem jest bieżące i nieprzerwane zaspokajanie zbiorowych potrzeb ludności w drodze świadczenia usług powszechnie dostępnych.

Zarówno w orzecznictwie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, jak i w doktrynie, ugruntowany został pogląd, że do działalności publicznej gminy w zakresie zaspokajania potrzeb wspólnoty, o których mowa w art. 7 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym – o ile wywołuje ona skutki praktyk monopolistycznych – ustawa antymonopolowa ma zastosowanie (tak. ST. Gronowski, Ustawa antymonopolowa, Komentarz, CH Beck 1996 str. 37 i nast. oraz E. Modzelewska- Wąchal, Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów, Komentarz, Twigger 2002, str. 34-35; wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 6.12.2000 r. sygn. akt XVII Ama 95/99, wyrok SOKiK z dnia 7.07.2004 r. sygn. akt Ama XVII 65/2003).

W świetle powyższego należy uznać, że Gmina Bochnia jest przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, gdyż jest osobą prawną organizującą usługi o charakterze użyteczności publicznej związane ze zbiorowym transportem lokalnym. Organizacja tych usług polega w przedmiotowej sprawie przede wszystkim na uzgadnianiu przewoźnikom warunków korzystania z przystanków komunikacji samochodowej, usytuowanych w obrębie dróg gminnych.

Rynek właściwy

Zgodnie z art. 4 pkt 8 ustawy o ochronie (...) przez „rynek właściwy” rozumie się rynek towarów, które ze względu na ich przeznaczenie, cenę oraz właściwości, w tym jakość, są uznawane przez ich nabywców za substytuty oraz są oferowane na obszarze, na którym, ze względu na ich rodzaj i właściwości, istnienie barier dostępu do rynku, preferencje konsumentów, znaczące różnice cen i koszty transportu, panują zbliżone warunki konkurencji.

Zgodnie z powyższą definicją rynek właściwy został ograniczony do pewnych towarów i terytorium, które w danej sprawie mają znaczenie z punktu widzenia konkurencji i uczestników rynku (E.Modzelewska-Wąchal, op.cit., str. 49).

Pod pojęciem towaru – zgodnie z art. 4 pkt 6 ustawy o ochronie (...) – rozumie się rzeczy, jak również energię, papiery wartościowe i inne prawa majątkowe, **usługi**, a także roboty budowlane.

W przedmiotowej sprawie rynek właściwy wyznaczany jest przez rodzaj i zasięg działalności prowadzonej przez Gminę Bochnia.

Rynkiem właściwym produktowym w przedmiotowej sprawie jest rynek udostępniania przystanków. Produkt ten nie ma substytutów. Wsiadania i wysiadanie z pojazdów komunikacji publicznej jest możliwe wyłącznie w wyznaczonych do tego celu przystankach.

Gmina Bochnia jako zarządca dróg gminnych w granicach administracyjnych Gminy jest wyłącznie uprawniona do wyrażania zgody na korzystanie przez inne podmioty z przystanków zlokalizowanych przy tych drogach w miejscowości Stanisławice. Rynek geograficzny zakreślony granicami administracyjnymi Stanisławic spełnia przesłanki cytowanego art. 4 pkt 8 ustawy o ochronie (...).

Reasumując, skoro Gmina jest przedsiębiorcą organizującym usługi o charakterze użyteczności publicznej, mające zaspokoić potrzeby lokalnych mieszkańców miejscowości Stanisławice w zakresie transportu, to rynkiem właściwym produktowo i geograficznie w przedmiotowej sprawie jest lokalny rynek dysponowania przystankami komunikacji samochodowej zlokalizowanymi na terenie Stanisławic.

Pozycja Gminy Bochnia na rynku właściwym.

Art. 8 ust. 1 ustawy o ochronie (...) wprowadza bezwzględny zakaz nadużywania pozycji dominującej na rynku właściwym.

Przez pozycję dominującą – zgodnie z treścią art. 4 pkt 9 ustawy o ochronie (...) – rozumie się taką pozycję przedsiębiorcy, która umożliwia mu zapobieganie skutecznej konkurencji na rynku właściwym przez stworzenie mu możliwości działania w znacznym zakresie niezależnie od konkurentów, kontrahentów oraz konsumentów; domniemywa się, że przedsiębiorca ma pozycję dominującą, jeżeli jego udział w rynku przekracza 40 %.

Na zdefiniowanym powyżej rynku Gmina Bochnia posiada niekwestionowaną pozycję dominującą. Jak wyżej wspomniano, w dacie wszczęcia postępowania antymonopolowego w Stanisławicach funkcjonowały trzy przystanki, z czego dwa podlegały Gminie Bochnia. W toku przedmiotowego postępowania utworzono kolejne dwa przystanki i ostatecznie, w dacie niniejszej decyzji – cztery z pięciu funkcjonujących w Stanisławicach przystanków należą do Gminy Bochnia.

Należy w tym miejscu podkreślić, iż o ile na etapie wszczęcia postępowania antymonopolowego Gmina Bochnia zajmowała silną (ok. 67% udziału) pozycję dominującą, o tyle od momentu utworzenia nowych przystanków – pozycję swoją umocniła, osiągając 80% udziału w rynku.

Ocena zachowań Gminy Bochnia pod kątem naruszenia art. 8 ust. 2 pkt 5 ustawy o ochronie (...).

Dokonując oceny zachowań Gminy Bochnia pod kątem nadużycia pozycji dominującej na lokalnym rynku dysponowania przystankami komunikacji samochodowej w Stanisławicach, należy uwzględnić, iż zgodnie z żądaniem Wnioskodawcy postępowanie antymonopolowe zostało wszczęte i było prowadzone pod zarzutem stosowania praktyki ograniczającej konkurencję, o której mowa w art. 8 ust. 2 pkt 5 ustawy o ochronie (...), i której celem było przeciwdziałanie ukształtowaniu się warunków niezbędnych do rozwoju konkurencji na lokalnym rynku usług przewozowych na trasie Kraków-Stanisławice. Przesłanką naruszenia tego przepisu było niewyrażenie przez Gminę Bochnia zgody na korzystanie przez Wnioskodawcę z przystanków komunikacji samochodowej, zlokalizowanych *przy szkole i przy stacji PKP* w miejscowości Stanisławice.

Art. 8 ust. 2 pkt 5 ustawy o ochronie (...) stanowi, iż zakazaniem nadużyciem przez przedsiębiorcę pozycji dominującej na rynku właściwym jest przeciwdziałanie ukształtowaniu się warunków niezbędnych do powstania bądź rozwoju konkurencji.

Omawiana praktyka ma przede wszystkim charakter antykonkurencyjny, a dobrem chronionym na podstawie ww. przepisu jest konkurencja jako taka.

Dla stwierdzenia stosowania tej praktyki, niezbędne jest spełnienie łącznie dwóch, wynikających z ustawy o ochronie (...) przesłanek, a mianowicie:

- zajmowanie przez przedsiębiorcę pozycji dominującej na danym rynku właściwym,
- nadużywanie tej pozycji poprzez przeciwdziałanie ukształtowaniu się warunków niezbędnych do powstania bądź rozwoju konkurencji.

W poprzedniej części uzasadnienia zostało wykazane, iż Gmina Bochnia posiada niekwestionowaną pozycję dominującą na lokalnym rynku dysponowania przystankami

komunikacji samochodowej w Stanisławicach, a zatem pierwsza z ww. przesłanek została spełniona.

Przechodząc do oceny, czy w niniejszej sprawie została spełniona druga przesłanka należy na wstępie stwierdzić, iż dysponowanie przez Gminę Bochnia tak silną pozycją na rynku dysponowania przystankami w Stanisławicach powoduje, iż praktycznie każdy przedsiębiorca działający na lokalnym rynku przewozu osób, a zatem nie tylko Wnioskodawca, jest silnie od tej Gminy uzależniony.

Należy zatem rozważyć, czy Gmina Bochnia, wykorzystując tę zależność, nadużyła swej pozycji, oraz czy Jej działania mogły mieć negatywny skutek na rynek, na którym działa Wnioskodawca, tj. na lokalny rynek przewozu osób, wypełniając przy tym przesłankę przeciwdziałania ukształtowaniu się warunków niezbędnych do powstania bądź rozwoju konkurencji.

Uwzględnić przy tym należy, iż „*przeciwdziałanie ukształtowaniu się warunków niezbędnych do rozwoju konkurencji polegać może zarówno na działaniu lub zaniechaniu. Oba rodzaje zachowań w równym stopniu, w zależności od okoliczności, mogą wywierać negatywny wpływ na konkurencję. Obowiązek niestwarzania barier dla rozwoju konkurencji ciąży nie tylko na organach państwa, ale również na przedsiębiorcach dominujących na rynku, których pozycja rynkowa pozwala im na negatywne oddziaływanie na strukturę rynku i warunki funkcjonowania jego uczestników*” (tak. E. Modzelewska - Wąchal, Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów - Komentarz, Twigger Warszawa 2002 - str. 113 - 114).

Jak wynika z opisanych wyżej ustaleń - dwa przystanki objęte wnioskiem o wszczęcie postępowania antymonopolowego, tj. przystanek *przy szkole* i *przy Stacji PKP* są zarządzane przez dwa różne organy. Przystanek *przy szkole* należy do Gminy Bochnia, natomiast prawo do dysponowania przystankiem *przy stacji PKP* ma Powiatowy Zarząd Dróg w Bochni. Organ antymonopolowy uznał zatem, iż ocena działań Gminy Bochnia winna być dokonana oddzielnie w odniesieniu do każdego z przystanków.

Przystanek przy szkole (pkt I sentencji decyzji)

W niniejszej sprawie rynkiem właściwym, na którym Gmina Bochnia posiada pozycję dominującą, jest lokalny rynek dysponowania przystankami w Stanisławicach, a możliwość korzystania z tych przystanków decyduje o prowadzeniu działalności przewozowej pomiędzy Stanisławicami, a okolicznymi miejscowościami. Usytuowanie przystanku w pobliżu szkoły ma bardzo istotne znaczenie dla potencjalnych pasażerów lokalnego transportu, a tym samym i dla przewoźników. Dostęp do tego przystanku stanowi zatem warunek skutecznego konkurowania na rynku usług przewozowych.

Argument Gminy Bochnia, iż nie mogła udzielić Wnioskodawcy zgody na korzystanie z przystanków z uwagi na bezprawność jego działań – nie zasługuje na uwzględnienie.

Przebieg zdarzeń poprzedzających spór stron przedmiotowego postępowania wyraźnie wskazuje, iż intencją Wnioskodawcy było spełnienie wszelkich wymogów formalnych niezbędnych do uzyskania zezwolenia na uruchomienie i obsługę regularnej linii przewozowej na trasie Stanisławice-Kraków. Efektem podjętych przez Wnioskodawcę działań było uzyskanie uzgodnień warunków korzystania z przystanków na ww. trasie,

w tym również – co należy podkreślić - w miejscowości Stanisławice. Skoro bowiem, Wnioskodawca skierował stosowny wniosek do Starosty Bocheńskiego, który to organ przekazał ów wniosek, zgodnie z właściwością, do Powiatowego Zarządu Dróg, a z kolei ten ostatni organ wydał zgodę na korzystanie z dwóch przystanków (karta nr 138) – Wnioskodawca nie miał podstaw przypuszczać, iż zgoda ta jest obciążona istotnym błędem. Błąd ten wynikał z faktu, iż w dacie wydania pozwolenia na korzystanie z dwóch przystanków Powiatowy Zarząd Dróg mógł dysponować tylko jednym przystankiem tj. przystankiem *przy stacji PKP*.

W momencie składania wniosku do Marszałka Województwa Małopolskiego o udzielenie zezwolenia na uruchomienie ww. regularnej linii - Wnioskodawca miał podstawy uważać, iż załącza do wniosku komplet niezbędnych i formalnie poprawnych dokumentów, tym bardziej, iż ostatecznie zezwolenie takie otrzymał (Zezwolenie nr 1004).

Wnioskodawca mógł zostać wprowadzony w błąd również przez Gminę Bochnia, która pismem z dnia 12.12.2006 r. (karta nr 8) nie wyraziła zgody na korzystanie z dwóch przystanków, w sytuacji, gdy była właścicielem tylko jednego, tj. przystanku *przy szkole*.

Reasumując, na dwa wnioski dot. zgody na korzystanie z przystanków złożone do dwóch organów Wnioskodawca uzyskał dwie odpowiedzi, obciążone błędami formalnymi.

Podkreślenia wymaga, iż w trakcie załatwiania formalności związanych z uruchomieniem regularnej linii żaden z ww. organów, czyli ani Gmina Bochnia, ani też Powiatowy Zarząd Dróg – nie poinformował Wnioskodawcy do kogo w rzeczywistości należą przystanki będące przedmiotem jego wniosków. Kwestia prawa do dysponowania ww. przystankami została rozstrzygnięta dopiero na końcowym etapie przedmiotowego postępowania antymonopolowego.

Odnosnie wydanego Wnioskodawcy przez Marszałka Województwa Małopolskiego Zezwolenia nr 1004, należy stwierdzić, iż pomimo, że zostało wydane m.in. w oparciu o dokument Powiatowego Zarządu Dróg, który jak wyżej wykazano, był obciążony istotnym błędem – Zezwolenie to jest decyzją prawomocną, ponieważ nie złożono od niej odwołania przewidzianego w art. 127 §1 k.p.a. w trybie art. 129 k.p.a.

Należy w tym miejscu nadmienić, iż organ antymonopolowy nie posiada możliwości kwestionowania materii, która była lub jest przedmiotem prawomocnej decyzji Marszałka Województwa Małopolskiego. Ewentualna ingerencja organu antymonopolowego w tym zakresie naruszałaby art. 19 k.p.a. nakładający na organ administracji publicznej obowiązek przestrzegania swej właściwości.

Odnosząc się do kolejnego zarzutu Gminy Bochnia należy stwierdzić, iż Gmina słusznie podniosła, że Wnioskodawca wystąpił do niej o uzgodnienie zasad korzystania z przystanków, w momencie, gdy posiadał już, wydane przez Marszałka Województwa Małopolskiego Zezwolenie nr 1004, w sytuacji gdy uzgodnienie należy uzyskać przed złożeniem wniosku o zezwolenie, ponieważ stanowi ono jeden z niezbędnych załączników wniosku o udzielenie zezwolenia do prowadzenia regularnej linii na danej trasie.

Jednakże, w ocenie organu antymonopolowego, nie można z tego tytułu stawiać Wnioskodawcy zarzutu. Należy tu zwrócić uwagę, iż przepis art. 24 ust. 4 pkt 2 ustawy o transporcie drogowym przewiduje cofnięcie udzielonego zezwolenia w przypadku naruszenia lub zmiany warunków na jakich zezwolenie zostało wydane oraz określonych w zezwoleniu. Uzgodnienia dotyczące przystanków *przy stacji PKP* i *przy szkole*, w oparciu o które Wnioskodawca uzyskał Zezwolenie nr 1004 - zostały wydane z terminem do 31.12.2005 r. A zatem, by ww. Zezwolenie nie zostało cofnięte Wnioskodawca był zobligowany do przedłożenia uzgodnień na kolejny okres.

W ocenie organu antymonopolowego działania podjęte przez Wnioskodawcę w celu formalnego uregulowania swej działalności przeczą stwierdzeniu Gminy, jakoby z premedytacją nie dopełnił ciężących na Nim obowiązków.

Również stanowisko Gminy Bochnia odnośnie negatywnego rozpatrzenia prośby Wnioskodawcy o udzielenie zgody na korzystanie z przystanków, zgodnie z którym potrzeby lokalnej społeczności w zakresie przewozu są w pełni zaspokojone – nie zasługuje na uwzględnienie. Gmina sama przyznała, iż nie przeprowadziła w tym zakresie żadnych badań, powołując się jedynie na informacje zgłaszane przez lokalnych mieszkańców. Z akt sprawy wynika natomiast, iż to właśnie lokalna społeczność (mieszkańcy, okoliczne szkoły) podjęła aktywne działania zmierzające do poprawy warunków przewozowych. Świadczą o tym pisma i apele skierowane zarówno do Wnioskodawcy jak i do Starosty Bocheńskiego (karty nr 119-121, 123, 127 oraz 145-166), z których wynika, iż dotychczasowa liczba przystanków w Stanisławicach jest niewystarczająca, a ich dotychczasowe usytuowanie nie jest – z punktu widzenia pasażerów – optymalne, mogące wręcz stwarzać zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Należy w tym miejscu podnieść, iż bezpośrednie konkurowanie Wnioskodawcy i innych przewoźników w tym samym miejscu, tj. stworzenie możliwości odjazdu z tego samego przystanku (lub przyjazdu na ten sam przystanek) winno uczynić oferty przewoźników bardziej atrakcyjnymi dla pasażerów (konsumentów).

W przypadku ewentualnego spadku zainteresowania przewozami ze strony pasażerów o tym, który z uczestników rynku pozostanie na nim, zdecydować powinna atrakcyjność (konkurencyjność) oferty przewoźnika w odbiorze pasażerów, a nie arbitralna decyzja Gminy (tak wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 26 lutego 2003 r., sygn akt XVII Ama 23/2002).

Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że decyzja o wejściu przedsiębiorcy na rynek jest jego decyzją autonomiczną, wynikającą z zasady swobody prowadzenia działalności gospodarczej wyrażonej w art. 6 *ustawy z dnia 2.07.2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. Nr 173 poz.1807, ze zm.)*. Według tego przepisu podejmowanie, wykonywanie i zakończenie działalności gospodarczej jest wolne dla każdego na równych prawach, z zachowaniem warunków określonych przepisami prawa (tak wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 26 lutego 2003 r., sygn. akt XVII Ama 23/02).

Organ antymonopolowy nie podziela również stanowiska Gminy, zgodnie z którym zarzut stosowania przez nią praktyki ograniczającej konkurencję jest bezpodstawny, ponieważ odmówienie Wnioskodawcy prawa korzystania z przystanków nie wywołało żadnych niekorzystnych zjawisk.

Logiczną konsekwencją takiej odmowy, byłoby przejęcie dotychczasowych klientów Wnioskodawcy przez jego konkurentów, a dla pasażerów oznaczałoby ograniczenie oferty przewozowej, tym bardziej, że Wnioskodawca, jako jedyny przewoźnik obsługiwał trasę do centrum Krakowa. Nie ma przy tym znaczenia, że powyższe działanie ma charakter hipotetyczny. W uzasadnieniu do wyroku z dnia 23 czerwca 2005 r. (sygn. akt Ama 44/04) Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, odnosząc się bezpośrednio do treści art. 1 ust. 2 ustawy o ochronie (...) podkreślił, iż ustawa ta reguluje zasady i tryb przeciwdziałania praktykom ograniczającym konkurencję nie tylko wtedy, gdy praktyki te faktycznie wywołują antykonkurencyjne skutki, ale także wówczas, gdy skutki takie **mogą wywołać**.

Nie jest tym samym konieczne wystąpienie skutku praktyki. **Wystarczającą przesłanką jest samo zagrożenie wystąpienia skutku w postaci dowolnej formy eksploatacji pozycji rynkowej.**

Oceniając działania Gminy Bochnia organ antymonopolowy zwrócił również uwagę na treść art. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (t.j. Dz.U. z 2000 r., Nr 71, poz. 838, ze zm.), z którego wynika, iż z drogi publicznej może korzystać każdy zgodnie z jej przeznaczeniem, z ograniczeniami i wyjątkami określonymi w tej ustawie lub innych przepisach szczególnych.

Uprawnienie to dotyczy także przedsiębiorców wykonujących regularne przewozy osób w krajowym transporcie drogowym na podstawie zezwolenia udzielonego przez właściwy organ lub też ubiegających się o udzielenie takiego zezwolenia. Przedsiębiorcy ci winni mieć możliwość zatrzymywania swoich pojazdów na przeznaczonych do tego przystankach, które stanowią wydzielone w pasie drogowym zatoki przystankowe, odpowiednio oznakowane. Takie jest też stanowiska Ministerstwa Transportu i Budownictwa (dawniej Ministerstwa Infrastruktury) przyjęte w dniu 4 marca 2004 r. na naradzie poświęconej interpretacji pojęć i przepisów występujących w ustawie o transporcie drogowym oraz w rozporządzeniach wykonawczych do tej ustawy. Wedle interpretacji Ministerstwa (...), skoro droga publiczna jest z definicji otwarta dla ruchu publicznego nie istnieją przesłanki, zgodnie z którymi zarządca (zarząd) drogi mógłby odmówić korzystania przez przedsiębiorcę z istniejącego przystanku. Powyższa interpretacja została opublikowana na stronie serwisu internetowego Ministerstwa Transportu i Budownictwa www.mtib.gov.pl.

Odnośnie odmowy udzielenia zgody na korzystanie przez przewoźników Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wypowiadał się wielokrotnie, kształtując w ten sposób utrwalone, jednolite orzecznictwo. I tak np., w wyroku z dnia 24 kwietnia 2002 r., sygn akt XVII Ama 76/01 Sąd stwierdził, iż „Umiejscowienie przystanku ma istotne znaczenie dla możliwości pozyskania pasażera. Jest faktem powszechnie znanym, że odległość do przystanku jest istotnym kryterium wyboru środka transportu. Jeżeli więc wybór przystanku determinuje wybór przewoźnika, to ulega naruszeniu wolna konkurencja pomiędzy przewoźnikami. Przewoźnik traci w ten sposób wpływ na istotny czynnik, od którego zależy jakość oferty” (tak też wyrok z dnia 24 kwietnia 2003 r., sygn. akt XVII). Z kolei w ww. wyroku z dnia 26 lutego 2003 r. (sygn akt XVII Ama 23/2002) Sąd OKiK stwierdził, iż arbitralne ustalenie kto może, a kto nie może być uczestnikiem rynku przewozów godzi w konkurencję ograniczając jej rozwój.

Reasumując należy stwierdzić, iż nieudzielenie zgody na korzystanie z przystanku przy szkole w Stanisławicach, w sytuacji, gdy Gmina zajmuje pozycję dominującą na lokalnym rynku dysponowania przystankami zlokalizowanymi w tej miejscowości – należy uznać za nadużycie tej pozycji, bowiem bezpośrednio przeciwdziałała ukształtowaniu się konkurencji na lokalnym rynku usług regularnego przewozu osób, co stanowi naruszenie art. 8 ust. 1 i ust. 2 pkt 5 ustawy o ochronie (...).

Zaniechanie praktyki ograniczającej konkurencję.

Jak już podano, pismem z dnia 12.12.2005 r. (karta nr 8), Gmina Bochnia odmówiła Wnioskodawcy uzgodnienia warunków korzystania m.in. z przystanku przy szkole. Opierając się na wyżej przedstawionej argumentacji organ antymonopolowy uznał to działanie za przejaw nadużywania pozycji dominującej na lokalnym rynku dysponowania przystankami w miejscowości Stanisławice.

Organ antymonopolowy zwrócił uwagę, iż w toku postępowania antymonopolowego Wnioskodawca podejmował próby negocjacji stanowiska Gminy. Podjął również starania w celu utworzenia nowych przystanków. Efektem tych starań była

wizja lokalna, w wyniku której w Stanisławicach utworzono dwa nowe przystanki: przy posesji nr 107 oraz przy posesji nr 370 na odcinku drogi od szkoły w kierunku Kłaja. W następstwie powyższych zdarzeń Wnioskodawca wystąpił do Gminy Bochnia o udzielenie zgody na korzystanie z dwóch ww. nowych przystanków oraz – o co wcześniej nie występował – na korzystanie z przystanku *przy kaplicy*.

Skoro zatem, Gmina Bochnia ostatecznie udzieliła Wnioskodawcy zgody na korzystanie z wnioskowanych przystanków, w tym z przystanku *przy szkole* – należy uznać, iż dzień wydania tej zgody, tj. 07.09.2006 r. (karta nr 218) jest dniem zaniechania stosowania przez Gminę zarzucanej jej praktyki ograniczającej konkurencję.

Stosownie do art. 10 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie (...) – jeżeli zachowanie rynkowe przedsiębiorcy przestało naruszać zakazy określone w art. 8 ustawy, Prezes Urzędu wydaje decyzję o uznaniu praktyki za ograniczającą konkurencję i stwierdzającą zaniechanie jej stosowania.

- Wobec powyższego, **orzeczono, jak w pkt I sentencji.**

Przystanek przy stacji PKP (pkt II sentencji decyzji).

Drugim z wymienionych we wniosku o wszczęcie postępowania antymonopolowego przystankiem jest przystanek *przy stacji PKP*.

Gmina Bochnia pismem z dnia 12.12.2005 r. (karta nr 8) odmówiła Wnioskodawcy prawa do korzystania nie tylko z przystanku *przy szkole*, lecz również z przystanku *przy stacji PKP*.

Ustalenia dokonane w toku przedmiotowego postępowania antymonopolowego wykazały niezbicie, iż w dacie tej odmowy Gmina Bochnia zarządzała jedynie przystankiem *przy szkole*. Drugi z przystanków (*przy stacji PKP*) podlegał Powiatowemu Zarządowi Dróg w Bochni i jako taki nie mógł podlegać dyspozycji Gminy.

A zatem, jakkolwiek decyzja Gminy wydana w odniesieniu do nie należącego do Niej przystanku – nie mogła być wiążąca. Tym samym, działania Gminy Bochnia w powyższym zakresie nie mogą być oceniane pod kątem ewentualnego naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Reasumując, należy uznać, iż jeden z objętych wnioskiem o wszczęcie postępowania antymonopolowego przystanków tj. przystanek *przy stacji* nie może być objęty przedmiotowym zakresem tego postępowania.

W tym stanie rzeczy organ antymonopolowy uznał, iż niniejsze postępowanie w zakresie niewyrażenia przez Gminę Bochnia zgody na korzystanie z przystanku *przy stacji PKP* w Stanisławicach stało się bezprzedmiotowe.

Zgodnie z treścią art. 105 § 1 k.p.a., gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania.

- Uwzględniając powyższe, **orzeczono, jak w pkt II sentencji.**

Stosownie do treści art. 78 ust. 1 ustawy o ochronie (...), w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – XVII Wydziału Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu w Krakowie, 30-011 Kraków, Plac Szczepański 5.

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Otrzymują:

1. Mateusz Surówka

MAT-POL

Szczygłów 71

32-020 Wieliczka

reprezentowany przez:

radcę prawnego Iwonę Piątkowską

Kancelaria Radców Prawnych

Andrzej Kamiński i Iwona Piątkowska-Tybur

Spółka Partnerska

ul. Basztowa 3/6

31-134 Kraków

2. Gmina Bochnia

Urząd Gminy Bochnia

ul. Kazimierza Wielkiego 26

32-700 Bochnia

reprezentowana przez:

radcę prawnego Jana Stalmacha

Kancelaria Radcy Prawnego „*in extenso*”

ul. Grzegórzecka 69 p. 111

31-559 Kraków

3. RKR a/a.